

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Buriana a soudkyň JUDr. Hany Příhodové a JUDr. Ivany Tomkové ve věci

žalobce: **FVE ČK s. r. o.**, IČ 28719000
se sídlem Lužická 133, Česká Kamenice – Horní Kamenice
zastoupený Mgr. Martinem Maňákem, advokátem
se sídlem Údolní 567/33, Brno

proti
žalovanému: **Česká republika – Energetický regulační úřad**, IČ 70894451
se sídlem Masarykovo nám. 91/5, Jihlava

o zaplacení částky 7.977.545 Kč

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 25. 11. 2019, č. j. 11 C 176/2019 – 113,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I potvrzuje.**
- II. Ve výroku III se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 248.535,31 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Maňáka, advokáta se sídlem Údolní 567/33, Brno.**

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 98.058,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Maňáka, advokáta se sídlem Údolní 567/33, Brno.

Odůvodnění

1. V záhlaví označeným rozsudkem stanovil soud prvního stupně žalovanému povinnost, aby zaplatil žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku částku 7.977.545 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 7.928.320 Kč od 21. 8. 2019 do zaplacení (výrok I), a žalobu v části, jíž se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení úroků z prodlení z částky 49.225 Kč, zamítl (výrok II). Soud prvního stupně dále stanovil žalovanému povinnost, aby žalobci nahradil náklady řízení ve výši 297.564,51 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (výrok III).
2. Proti tomuto rozsudku se odvolal žalovaný, přičemž z obsahu jeho odvolání je zřejmé, že napadl pouze přísudečný výrok I rozsudku a na něj navazující výrok III o náhradě nákladů řízení. Poukázal na to, že podstata věci tkví v tom, zda v rozhodnou dobu žalobce mohl či nemohl v důsledku rozhodnutí Krajského soudu v Brně vykonávat podnikatelskou činnost při výrobě a distribuci elektřiny, a to až do přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, kterou proti rozhodnutí podal. To souvisí především s otázkou, zda přiznání odkladného účinku kasační stížnosti má účinky ex nunc anebo ex tunc. Poukázal v této souvislosti na některá rozhodnutí Nejvyššího soudu nebo Ústavního soudu s obdobnou problematikou a uvedl, že vyřešení této otázky není zcela jednoduché. S ohledem na povahu věci, kdy šlo o zrušení rozhodnutí, jímž bylo žalobci uděleno veřejné subjektivní právo ze strany státní moci, se podle něj až do vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu hledělo na předmětný rozsudek Krajského soudu v Brně tak, jako by nebyl vydán. Z toho pak vyplývá, že k zániku veřejného subjektivního práva žalobce na výkon licencované činnosti výroby elektřiny nikdy nedošlo. Žalovaný dále poukázal na ustanovení § 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a zdůraznil, že provádění výroby elektřiny až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalobci nebránila žádná právní překážka. Uvedl rovněž, že podle jeho názoru nelze konstruovat nárok žalobce na podporu výroby elektřiny tak, jak v dané věci činil, a poukázal v této souvislosti na příslušné ustanovení zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie. Zdůraznil, že vznik tvrzené škody měl ve skutečnosti minimálně dvě podstatné příčiny, a je proto nepřiměřené, aby celá náhrada škody byla kladena na jeho odpovědnost za situace, kdy žalobce mohl ve výrobě elektřiny pokračovat, aniž by mu hrozily relevantní negativní následky. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
3. Ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný ve svém odvolání pouze zopakoval stejné argumenty, které již v řízení přednesl a s nimiž se soud prvního stupně náležitě vypořádal. Soud prvního stupně podle jeho názoru správně posoudil odkladné účinky kasační stížnosti a s tímto jeho posouzením se ztotožnil. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že mu nic nebránilo v pokračování výroby elektřiny, žalovaný účelově zaměňuje příčinu vzniku škody a její následek a opomíjí fakt, že odstavení výroby elektřiny bylo následkem vydání nezákonného rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že byl nucen výrobu elektřiny odpojit pouze z důvodu, že mu bylo nezákonným rozhodnutím zrušeno udělení licence, a pokud by k tomu nedošlo, mohl nepřerušeně vyrábět a dodávat elektřinu do distribuční soustavy a vznikl by mu nárok na podporu. Žalovaný přehlíží princip náhrady ušlého zisku, na jehož základě má nárok na náhradu toho, co by získal, kdyby nebyl nucen odpojit výrobu elektřiny na základě nezákonného pravomocného rozhodnutí soudu. Svůj nárok opírá o příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., který je zákonem speciálním k občanskému zákoníku, splnil podle něj všechny jeho podmínky pro uplatnění tohoto nároku a odpovědnost žalovaného za škodu je tak dána. Výše škody byla správně stanovena z předloženého

odborného posudku. Podle jeho názoru soud prvního stupně v této věci správně a dostatečně zjistil skutkový stav, který rovněž správně právně posoudil, rozsudek srozumitelně a jasně odůvodnil, a žalobce proto navrhl, aby jej odvolací soud jako věcně správný potvrdil.

4. Krajský soud v Brně jako soud odvolací posoudil takto podané odvolání žalovaného jako včasné, podané osobou k tomu oprávněnou, jako přípustné a řádné (ustanovení § 204 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. v platném znění, občanský soudní řád, dále jen o. s. ř., ve spojení s ustanoveními § 201, § 202 odst. 2 a contrario a § 205 téhož zákona). Odvolací důvody, které žalovaný uplatnil ve svém odvolání, lze podřadit pod ust. § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř., tedy že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Skutečnosti zakládající odvolací důvod ve smyslu ust. § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř., které odvolací soud zkoumá z úřední povinnosti, nebyly žalobcem v jeho odvolání tvrzeny a odvolací soud je ze spisu ani nezjistil. Po přezkoumání rozsudku v jeho odvolání napadených částech, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
5. Pro úplnost nutno ještě dodat, že výrok II rozsudku soudu prvního stupně, jímž byla žaloba zčásti zamítnuta ohledně úroků z prodlení z částky 49.225 Kč, nebyl odvoláním žalovaného napaden, neboť jej z povahy věci ani napadnout nemohl, a neodvolal se proti němu ani žalobce, takže tento výrok nabyl samostatně právní moci a v tomto rozsahu odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně nepřezkoumával (ustanovení § 206 odst. 2 o. s. ř.).
6. Z obsahu předloženého spisu odvolací soud zjistil, že se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení celkové částky 7.977.545 Kč s příslušenstvím, která představuje škodu ve formě ušlého zisku, která mu měla být způsobena nezákonným rozhodnutím Krajského soudu v Brně, který rozhodoval v režimu správního soudnictví o žalobě nejvyššího státního zástupce proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, tedy žalovaného, o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích, přičemž v důsledku tohoto nezákonného rozhodnutí žalobce pozbyl oprávnění vyrábět elektřinu ve výrobě s názvem FVE Papírna v obci Česká Kamenice na základě licence č. 111018178, přičemž toto oprávnění vyrábět elektřinu získal znovu až poté, kdy nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, jímž byl přiznán odkladný účinek kasační stížnosti, kterou proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně podal. Za dobu od 3. 6. 2015 do 10. 8. 2015 (dále jen rozhodné období) tak žalobce nemohl vyrábět elektřinu a dodávat ji za výkupní ceny do sítě na základě smlouvy o výkupu, a ušel mu tak zisk, který vyčíslil na základě odborného technického posudku částkou 7.928.320 Kč, spolu s ušlými úroky, které by mu z této částky uložené v bance plynuly ve výši 49.225 Kč, pak celková škoda vzniklá žalobci v důsledku nezákonného rozhodnutí představuje částku 7.977.545 Kč. Svůj tvrzený nárok na náhradu škody v této výši žalobce předběžně uplatnil u žalovaného, avšak bezvýsledně, neboť žalovaný nárok neuznal a žádnou náhradu mu neposkytl. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, i když připustil, že žalobci jako držitelé licence na výrobu elektřiny, byla tato licence pravomocným rozhodnutím Krajského soudu v Brně zrušena na základě žaloby podané nejvyšším státním zástupcem a že v konečném důsledku po zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně Nejvyšším správním soudem byla tato žaloba zamítnuta, nesouhlasil nicméně s tvrzením, že v důsledku nezákonného rozhodnutí Krajského soudu v Brně nemohl žalobce v rozhodném období vykonávat licencovanou činnost, neboť podle jeho názoru přiznání odkladného účinku kasační stížnosti působí ex tunc, tedy zpětně, a proto se na rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla licence zrušena, hledělo až do vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu, jako by nebyl vydán. Žalobci tak nikdy nebylo materiálně zrušeno jeho veřejné subjektivní právo na výkon podnikání, a pokud by v rozhodném období nadále vykonával uvedenou licencovanou činnost výroby elektřiny, nemohlo to pro něj mít v zásadě žádné nepříznivé důsledky. Zpochybnil proto příčinnou souvislost mezi nezákonným rozhodnutím Krajského soudu v Brně a tvrzenou škodou. Příčinou této škody totiž nebylo pouze vydání rozsudku Krajského soudu v Brně, nýbrž i samotné nevykonávání

licencované činnosti ze strany žalobce v rozhodném období. Postup žalobce tak byl nepřiměřený, a proto odpovědnost za škodu žalovaný nemůže nést.

7. Nutno uvést, že při posouzení důvodnosti žalobcova uplatněného nároku na náhradu škody vyšel odvolací soud ze skutkového stavu tak, jak jej provedeným dokazováním zjistil soud prvního stupně, neboť jím učiněná skutková zjištění považuje odvolací soud za zcela správná a dostačující pro rozhodnutí ve věci, v celém rozsahu se s nimi ztotožnil a pro stručnost odkazuje v tomto směru na odůvodnění napadeného rozsudku. Lze pouze připomenout, o čemž ostatně ani nebylo mezi účastníky sporu, že žalobce byl držitelem licence na výrobu elektřiny, kterou mu udělil žalovaný rozhodnutím s právní mocí ke dni 27. 12. 2010. Dne 4. 12. 2013 podal nejvyšší státní zástupce ke Krajskému soudu v Brně žalobu, jíž se domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí o udělení licence s odůvodněním, že pro ni nebyly splněny zákonné podmínky. Této žalobě nejprve Krajský soud v Brně, který rozhodoval v režimu správního soudnictví, svým rozsudkem vyhověl, neboť rozhodnutí žalovaného o udělení licence zrušil s právní mocí ke dni 1. 6. 2015. Proti rozsudku Krajského soudu v Brně však žalobce podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který této stížnosti přiznal k návrhu žalobce svým rozhodnutím s právní mocí ke dni 10. 8. 2015 odkladný účinek, a v dalším řízení Nejvyšší správní soud uvedený pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení pak Krajský soud v Brně uvedenou žalobu nejvyššího státního zástupce jako nedůvodnou pravomocně svým rozsudkem zamítl. Mezi účastníky nebylo sporu ani o tom, že v rozhodném období (byť původně žalobce toto období mylně označil jako dobu od 8. 6. 2015 do 10. 8. 2015) by žalobce, nebýt odstávky výroby elektřiny, utřžil za vyrobenou a do distribuční soustavy dodanou elektřinu částku 7.928.320 Kč. Rovněž bylo zjištěno, že úroková sazba při korunových vkladech přijatých bankami od nefinančních podniků v červenci 2015 činila 0,19 % měsíčně a v srpnu a v září 2015 0,17 % měsíčně.
8. Soud prvního stupně zcela správně posoudil uplatněný nárok žalobce po právní stránce jako nárok na náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím a podřadil jej pod příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen zákon). Z ustanovení § 5 písm. a) tohoto zákona vyplývá, že stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním. Z ustanovení § 8 odst. 1 tohoto zákona pak vyplývá, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Soud prvního stupně rovněž zcela správně dovodil, že žalovaný je v tomto řízení tím úřadem, který je v dané věci oprávněn vystupovat jménem státu, a to ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) zákona, neboť jde o případ, kdy bylo soudem v řízení podle soudního řádu správního vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí vydanému v odvětví státní správy, jež náleží do působnosti žalovaného.
9. Mezi účastníky zůstala sporná otázka, zda v rozhodném období, tedy v období po právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Brně, jímž bylo rozhodnutí o udělení licence zrušeno, do dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o tom, že se kasační stížnosti podané žalobcem proti uvedenému rozhodnutí Krajského soudu v Brně přiznává odkladný účinek, mohl či nemohl žalobce vyrábět elektřinu a dodávat ji do distribuční sítě, a dále otázka, zda tvrzená škoda žalobci vznikla v příčinné souvislosti s uvedeným rozhodnutím Krajského soudu v Brně o zrušení licence žalobce na výrobu elektřiny, které bylo později pro nezákonnost zrušeno, a s tím související otázka, zda rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které kasační stížnosti žalobce přiznalo odkladný účinek, působí ex nunc, tedy do budoucna, a nebo ex tunc, tedy zpětně. Po přezkoumání věci přisvědčil odvolací soud především závěru soudu prvního stupně, že rozhodnutí o odkladném účinku přiznaném kasační stížnosti žalobce ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002

Sb., soudní řád správní, rozhodnutím Nejvyššího správního soudu nepůsobí zpětně, tedy ex tunc, nýbrž své účinky vyvolává až od právní moci resp. vykonatelnosti takového rozhodnutí do budoucna, tedy ex nunc. Závěr, že účinky rozhodnutí se v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě pozastavují pro futuro počínaje okamžikem, kdy se usnesení soudu o přiznání odkladného účinku stane vykonatelným, vyplývá i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 60/2018, v němž se Nejvyšší správní soud touto otázkou zabýval a s nímž se odvolací soud ztotožnil a nemá žádný důvod jakkoli se od něj odchylovat. Z toho pak lze dovodit, že byla-li rozhodnutím s právní mocí ke dni 1. 6. 2015 žalobci zrušena licence udělená k výrobě elektřiny a rozhodnutí o odkladném účinku přiznaném rozhodnutím Nejvyššího správního soudu kasační stížností nabylo právní moci dne 10. 8. 2015, nemohl žalobce v důsledku zrušené licence v rozhodném období vyrábět elektřinu a dodávat ji do distribuční sítě. Mohl tak učinit a tuto činnost obnovit až po 10. 8. 2015. Pokud by v mezidobí, tedy v rozhodném období, žalobce nerespektoval rozhodnutí o zrušení licence k výrobě a distribuci elektřiny, jednal by protiprávně a tato protiprávnost by nebyla zhojena ani následným přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Lze rovněž dále dovodit, že příčinou toho, že žalobce nemohl v rozhodném období vyrábět a distribuovat elektřinu, protože došlo ke zrušení jeho licence, bylo právě rozhodnutí Krajského soudu v Brně vydané v režimu správního soudnictví, jímž byla licence k výrobě a distribuci elektřiny udělená žalobci zrušena. Jde o rozhodnutí sp. zn. 62 A 108/2013 ze dne 28. 5. 2015, které nabylo právní moci dne 1. 6. 2015. Toto rozhodnutí bylo posléze rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016 č. j. 6 As 141/2015 – 63 zrušeno s právní mocí ke dni 29. 3. 2016 a po vrácení věci Krajskému soudu v Brně byla nakonec žaloba Nejvyššího státního zástupce na zrušení rozhodnutí o udělení licence zamítnuta. Konečně pak lze dovodit, že v důsledku nezákonného rozhodnutí o zrušení licence na výrobu a distribuci elektřiny vznikla žalobci škoda v podobě ušlého zisku, jehož by dosáhl výrobou a distribucí elektřiny v rozhodném období nebýt nezákonného rozhodnutí o zrušení licence. Výše této škody v podobě ušlého zisku byla řádně zjištěna z odborného posudku, a to částkou 7.977.545 Kč, výši této škody ostatně žalovaný ani nerozporoval. Další škoda v podobě ušlého zisku ve výši 49.225 Kč představuje ušlé úroky, tedy výnos z částky 7.928.320 Kč za měsíce červenec, srpen a září 2015, který žalobci ušel v důsledku toho, že si nemohl peněžní prostředky, které by utržil prodejem a distribucí vyrobené elektřiny v rozhodném období, uložit v bance.

10. Z výše uvedeného je zřejmé, že všechny zákonné předpoklady odpovědnosti žalovaného za škodu jsou v předmětné věci splněny, neboť byla zcela nepochybně zjištěna existence nezákonného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona, dále škoda v podobě ušlého zisku v celkové výši 7.977.545 Kč a příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vzniklou škodou. Odvolací soud se proto ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žalovaný za škodu odpovídá, a tudíž je jeho povinností takto vzniklou škodu žalobci nahradit, a to i s požadovaným úrokem z prodlení, o němž soud prvního stupně rozhodl rovněž správně.
11. Je zřejmé, že soud prvního stupně v této věci správně a dostatečně zjistil skutkový stav a vyvodil z něj rovněž zcela správně právní závěry, s nimiž se odvolací soud ztotožnil. S námitkami, jimiž žalovaný opakovaně brojil proti rozsudku, se již vypořádal náležitě soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku a i podle názoru odvolacího soudu tyto nepřiléhavé námitky nemohly nic změnit na správnosti napadeného rozsudku. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadeném výroku ve věci samé jako věcně správný potvrdil za použití ustanovení § 219 o. s. ř.
12. Odvolací soud však musel změnit výrok rozsudku o náhradě nákladů řízení, neboť byť soud prvního stupně správně postupoval podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, nesprávně stanovil výši náhrady, která žalobci přísluší. Soud prvního stupně přiznal žalobci náhradu nákladů řízení spojených s jeho právním zastoupením, a to m. j. i odměnu za úkon právní služby představující podání žalobce ze dne 13. 10. 2019 spojené s rozšířením žaloby o požadované úroky z prodlení. Podle názoru odvolacího

soudu tato odměna žalobci nenáleží, neboť tento úkon právní služby nebyl vynaložen účelně. Bylo pouze věci žalobce, že se rozhodl reagovat písemně na vyjádření žalovaného k žalobě, skutečnosti obsažené v tzv. replice k vyjádření žalovaného mohl zcela nepochybně uvést při jednání, která byla nařízena, a rovněž požadavek na zaplacení úroků z prodlení mohl uplatnit buď již v písemně podané žalobě anebo také při jednání před soudem prvního stupně. Náklady na právní zastoupení spojené s tímto úkonem právní služby tak nebyly podle názoru odvolacího soudu potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění žalobcova práva, a proto odměnu za tento úkon právní služby, paušální náhradu hotových výloh spojenou s tímto úkonem a 21 % DPH v souvislosti s těmito náklady řízení žalobci nepřiznal. Celkové jinak správně stanovené náklady řízení žalobce ve výši 297.564,51 Kč proto odvolací soud snížil o částku 49.029,20 Kč (odměna za jeden úkon + paušální náhrada + DPH) a uzavřel, že žalobci náleží náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně v celkové výši 248.535,31 Kč. V tomto směru tedy odvolací soud za použití ustanovení § 220 o. s. ř. změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku III o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, přičemž lhůta ke splnění uložené povinnosti a platební místo jsou odůvodněny ustanoveními § 160 odst. 1 o. s. ř. a § 149 odst. 1 téhož zákona.

13. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněn ustanoveními § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 téhož zákona, podle nichž náleží v odvolacím řízení úspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, které jsou tvořeny jeho náklady spojenými s právním zastoupením. Advokát žalobce učinil v odvolacím řízení dva úkony právní služby, a to sepsal vyjádření k odvolání žalovaného a účast u odvolacího jednání, náleží mu proto odměna za tyto dva úkony právní služby počítaná z předmětu odvolacího řízení, tedy ve výši 40.220 Kč za úkon (ustanovení § 7 bod 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění, advokátní tarif, dále jen AT) K tomu náleží žalobci paušální náhrada hotových výloh za dva úkony právní služby po 300 Kč (ustanovení § 13 odst. 3 AT), celkem tedy 81.040 Kč. Jelikož advokát žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH), je zapotřebí navýšit takto vypočtené náklady odvolacího řízení o 21 % DPH, neboť i DPH patří k nákladům odvolacího řízení (ustanovení § 137 odst. 3 o. s. ř.). Celkové náklady odvolacího řízení, na jejichž náhradu má žalobce právo, tak činí 98.058,40 Kč, takže k zaplacení této částky zavázal odvolací soud žalovaného tak, jak vyplývá z výroku tohoto rozsudku. V tomto případě jsou lhůta ke splnění uložené povinnosti a platební místo odůvodněny ustanoveními § 160 odst. 1 o. s. ř., 149 odst. 1 a § 211 téhož zákona.

Poučení

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Okresního soudu v Jihlavě. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinná strana dobrovolně a včas to, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněná strana domáhat jeho splnění návrhem na výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Brno 16. února 2021

JUDr. Jaroslav Burian v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Kristýna Žilincová